

**I morgen Torsdag udgaar intet
Nummer af Bladet, for at det ved
dette beskæftigede Personale kan
deltage i Grundlovsfesten.**

Den femte Juni.

Idag er det den femte Juni, Grundlovs-dagen, paa denne Dag (sidemindst har det været saaledes Tilsynsde andre Aar) er der stor Fest, Folkefest, trinct om i hele Landet. Man føler sig saa patriotisk stemt, saa det er mageløst. Hele det store Kobenhavn skal i Skoven, det skal til Eremitagen og se paa Rimestad og de andre Mænd, som siger Noget; dem maa man se, ti ellers har man ikke været rigtig med til at holde Grundlovsfest, man maa ganske vist opjes med at se paa Rimestad; ti den Ære at høre ham, bliver ikke ret mange tildel, og den Ære at forstaa ham, bliver set Ingen tildel; men det gør nu heller Intet til Sagen, Rimestad er jo den gamle ærværdige og glorværdige Arbejderkonge, man ved jo, at han er Folgets Ven, og som vi forleden fortalte, har han jo sel sagt, at intet Kors skal komme til at smykk hans Bryst. Man ser altsaa paa ham, o ventet blot paa et Vink fra de Foranstaende for at saa Bejlighed til at ryste Lungerne ved kraftigt Hurra. Vi ved meget vel, at maaske ikke et eneste Individ, hvis man spurgte dem derom, vilde være i stand til at sige, hvorfor de har raabt Hurra, men ogsaa det gør lige meget, Folkaanden er der, det ved man (eller man tror det), og det er nok.

Af! hvor Slæbnens Tilstikkelse er besynderlige, og hvor sorte og utalnemmelige Menneskene er. At Folket kan være blind for en saadan Opstrelse! Det er virkelig en utalnemmelig Tid, vi lever i. Stakkels gamle Arbejderkonge, det var al den Løn, som Du skal saa for al Din Anstrengelse, for al Dit Slid, for alle Dine romantiss-lyriske Taler, ti det nyttet ikke at nægte det, Dine Taler har ofte været lyriske, navnlig paa Grundlovsfesten, for alle Dine Horsitninger om den Kærlighed, Du nærede for Arbejdernes, at Folket i ubevægede Dage skulde vende Dig Ryggen. Endnu engang, sorte, fulsorte Verden! Denne gamle Arbejderkonge er i enhver Metning ble-

Socialisten Nr. 53, 5. juni 1872

vet franket. Han sagde, at han vilde opstre fig for Sagen, og at Folgets Tak vilde være ham den bedste Løn, man forsmæde denne ødeleg uegennytte Opstrelse, og man tvang ham til at modtage Guld i Maskevis. Han lovede, at han aldrig vilde modtage noget Midderkors, — man høftede det paa hans Bryst, ogsaa dette taalte han og bar sit Kors med sædvanlig Taalmodighed. Og nu, nu bliver Folket pludselig fed af det Gamle, og af den Gamle.

* * *
Socialisterne, de "Internationale" til Grundlovsfest! Det lyder i allerførste Øjeblik noget overrassende, men ved nærmere Overvejelse er det ikke saa markværdigt endda.

Ganske ofset fra, hvad **vor** Mening er om Socialisternes Grundlovsfest, skal vi dog kun bemærke, at det er den letteste Sag i Verden at forsvare den.

Grundlovsdagen giver ethvert Menneske, der blot tør tænke selvstændig, en rig Bejlighed til Selvtænkning.

Hvorfør festligholder Folket denne Dag?

Er det af Glæde og Taknemmelighed over, at der dog har været en Konge, der har gjort Noget for det egenlige Folk?

eller:

Er det af Glæde over det Bevis, man har i Grundloven paa, at Folket dog alligevel, naar det vil, kan sætte sin Vilje igennem?

eller endelig:

Er det fordi at Folket med Glæde hilser ethvert nyt Fremstridt paa Frihedens Brj, fordi Folket, det gode Folk, er talnemmelig for enhver Smule, man godvilligt ofstaar det, selv om det er dets luvlige og retmæssige Ejendom, som man saa højmodig stenker det?

Hvilken af disse Grunde, der er den rette, skal vi ikke videre indlade os paa idag, men imidlertid kan enhver enkelt af disse tre haade forsvare og forsløre

Socialisterne Grundlovsfest.

Frihed! Lighed og Broderskab.